

F. William Engdahl

Lehet-e béke egy génmanipulált élelemmel teli világban?

Az erkölcs bátorsága (*Mut zur Ethik*) XIII. kongresszusán, melyet az idén tartottak Feldkirchben, William F. Engdahl, publicista és író bemutatta a legújabb könyvét: A pusztítás vetőmagjai. A genocídium geopolitikája. (Seeds of Destruction: The Geopolitics of Geneocide; Die Saat der Zerstörung: Die Geopolitik des Genozids) *A génkezelt élelem és a béke közötti összefüggésről tartott riasztó beszámolója fontos hozzájárulás volt a kongresszus idei témájához: Mi kell ahhoz, hogy békésebb legyen a világ? A végkövetkeztetése: Nem lesz béke, ha nem sikerül tényleges érvényt szerezni a genocídiumra vonatkozó nemzetközi törvénynek.*

A cím némelyek számára talán különösnek tűnik. De biztosíthatom önöket, hogy az minden, csak éppen nem különös. Tekintettel arra, ami ma a genetikailag módosított organizmusoknak (élő szervezeteknek) - rövidítve GMO-nak nevezik őket - az egész emberi táplálkozási láncban való tömeges elterjesztése miatt kockán forog, előre beprogramozott hadiállapottal számolhatunk, amennyiben nem cselekszünk gyorsan és nem változtatunk a helyzeten. Szeretném az új könyvem néhány vonatkozásával megvilágítani, hogy ezen mit értsünk.

Ha a mércét a nürnbergi perekhez igazítjuk, akkor a génkezelt gabonaféléknek és a GMO-élelemnek az egész világon való elterjesztését az emberiség elleni bűntettek közé sorolhatjuk, és oda is kell sorolnunk. Mindaddig, amíg ennek a problémakörnek az igazi természetét tudomásul nem vesszük, semmiféle béke nem lehetséges, a legkevesbé pedig egy igazságos béke minden nép számára. Ebben az összefüggésben a leglényegesebb a genocídium (a népirtás) kérdése. Idézek az Egyesült Nemzetek 1948-as, "a népirtás büntetésének megelőzéséről és megbüntetéséről" szóló egyezményéből. Ennek II. cikke meghatározza a népirtás fogalmát: "A jelen egyezmény népirtáson a következő cselekmények valamelyikének, valamely nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport teljes vagy részleges megsemmisítésének szándékával való elkövetését érti:

- a) a csoport tagjainak megölése;
- b) a csoport tagjainak súlyos testi vagy lelki sérelem okozása;
- c) a csoportra olyan életfeltételek szándékos ráerőszakolása, amelyeknek célja a csoport teljes vagy részleges fizikai elpusztulásának előidézése;
- d) olyan intézkedések elrendelése, amelyek a csoporton belüli születések meggátolására irányulnak."

A III. cikk így szól: "Büntetendők a következő cselekmények:

- a) a népirtás;
- b) a népirtás elkövetésére irányuló összeesküvés; (...)
- e) a népirtásban való bűnrészesség."

A IV. cikk pedig: "Büntetendők mindazok a személyek, akik népirtást vagy a III. cikkben felsorolt más cselekményt elkövetnek, függetlenül attól, hogy ezek államvezetők, közhivatalnokok vagy magánszemélyek."

A génmanipulált szervezetek felhasználásával kapcsolatos három esettel szeretném szemléltetni, miért kell követelnünk a genocídiumra vonatkozó nemzetközi törvények betartását. Pert kell indítanunk olyan kormányok, tudományos kutatók és magánvállalkozók ellen, amelyek részt vesznek a GMO-mezőgazdaságnak a lakosságunkra tukmálásában. Az első példa az iraki GMO-gabonára vonatkozik. Ezután feltárom, hogyan rohanták le Argentínát GMO-növényekkel, végül egy kis San Diego-i biotechnológia-céggel foglalkozom.

Irak megkapja az amerikai "demokrácia magját"

"Mi azért vagyunk Irakban, hogy elvessük a demokrácia magvait, hogy az ott gyarapodjon, és elterjedjen az önkényuralmi rendszerek egész területén." (George W. Bush)

Amikor George Bush a "demokrácia magvainak" elvetéséről beszélt, csak kevesen gondoltak arra, hogy ő ezen a Monsanto vetőmagját értette. Irak amerikai megszállását követően, 2003 májusában, Paul Bremer III., Henry Kissinger hajdani munkatársa, az Ideiglenes Koalíciós Hatóság igazgatója lett. Bremer felügyeletet gyakorolt az ország egész területén, és mindig jelentést tett Donald Rumsfeldnek. 2004 áprilisában Bremer 100 új, hosszú távon kötelező érvényű törvényt bocsátott ki, hogy Irakot ellenőrzés alatt tartsa. Az Egyesült Államok által elrendelt törvények - vagy ahogy

nevezték őket: rendeletek - azt voltak hivatva biztosítani, hogy Irak újjáépített gazdasága a "szabad piac" kedvenc amerikai modelljének új kiadása legyen. "A terv az, hogy belőle egy teljesen szabad piacot csináljunk" mondta a USAID-nál (az Egyesült Államok Nemzetközi Fejlesztési Hivatala) Irak Újjáépítése Irodájának egyik szóvivője.

A 81. számú rendelet

Bremer rendeleteinek egyike a 81. számú: "A szabadalmakra, az ipari formatervezésre, a titkos információkra, az integrált áramkörökre és a növényfajtákra vonatkozó törvény".

E rendelet bizonyos növényfajtákra vonatkozó szabadalmak birtokosainak, hatalmas külföldi multinacionális cégeknek, húsz évre kizárólagos jogot adott arra, hogy vetőmagvaikat az iraki mezőgazdaságban használják. A védett növényfajták genetikailag módosított élő szervezetek (GMO) voltak.

Az irakiak már 8000 évvel Krisztus előtt foglalkoztak mezőgazdasággal, és csaknem minden búzafajt és búzafajtát létrehozta, melyeket ma a földön termesztnek. Olyan rendszerben dolgoztak, amelyben a vetőmagot megőrizték, abból vetettek, és az idők folyamán természetes ellenállóképességgel bíró hibrideket nyertek. A 81-es rendelet értelmében ma mindez gyakorlatilag törvénytelen. Az irakiak ezekből az értékes, természetes vetőmagfajtákból sok esztendő óta mintákat őriztek egy Abu Graibban levő vetőmag-bankban. Az Egyesült Államok megszállása idején ez a rendkívül értékes vetőmag-bank eltűnt.

Az Ideiglenes Koalíciós Hatóság 81. számú rendelete Irak jövőbeni táplálását globális multinacionális magáncégekre bízta. A 81-es rendelet részleteit Paul Bremernek a Monsanto-konzern írta meg, amely a világ egyik vezető GMO-vetőmag- és GMO-gabona-szállítója.

Nincs vetőmag a vetéshez

A háborút követően az iraki parasztok arra kényszerültek, hogy vetőmagért az állami mezőgazdasági minisztériumhoz forduljanak. A 81-es rendelet állítólagos célja az volt, hogy "jó minőségű vetőmagot biztosítson Irak számára és támogassa az ország belépését a WTO-ba" (a Kereskedelmi Világszervezetbe). Hogy mi a "jó minőség", azt a megszálló hatóság határozta meg. Mihelyt a 81-es rendeletet kibocsátották, a USAID megkezdte több ezer tonna Amerikából származó "igazoltan kiváló minőségű búzavetőmag" szállítását, amelyet szubvencionáltak, és a mezőgazdasági minisztérium eleinte csaknem ingyen osztotta ki a kétségbeesett iraki parasztoknak. A USAID független tudósoktól megtagadta az engedélyt annak a megvizsgálására, hogy vajon nem GMO-vetőmagról van-e szó. A 81-es rendelet célja egy új iraki vetőmagpiac létesítése volt, ahol a nemzetközi konszernek az ő - génmódosított - vetőmagjaikat eladhatják, és amelyet a földművelők minden idényben ismételtelen meg kellett vásároljanak. A régi iraki törvények tiltották, hogy biológiai nyersanyagok magántulajdonban legyenek. Az új, az Egyesült Államok által kikényszerített szabványtörvény a vetőmagokra vonatkozó monopóliumok jogának rendszerét vezette be.

"Adjatok nekik főtt tésztát, hadd egyenek!"

Irak számára hatféle búzavetőmagot kellett előállítani. Ezek közül a parasztok három olyat kell használjanak, melyek terméséből csak tésztát lehet készíteni. Ez azt jelenti, hogy az Egyesült Államok segítségével 2004 után Irakban termesztett a búzának az 50%-át exportra szánták, mert a tészta az iraki táplálkozási szokásoktól idegen étel.

Amikor 2004 tavaszán a 81. számú rendeletet Bremer Ideiglenes Hatósága kihirdette, a fiatal radikális pap, Moqtada al Sadr hívei tiltakoztak az *al Hawza* című lapnak az amerikai katonai rendőrség által történt betiltása ellen. Az Ideiglenes Hatóság azzal vádolta a lapot, hogy "hamis cikkeket" közölt, amelyek "erőszakos cselekmények valódi veszélyét" idézhetik fel. A példaként idézett cikk állítása szerint Bremer "politikája arra irányul, hogy éhezni hagyja az iraki népet, így az embereket a mindennapi kenyerük gondja foglalja le, és ne legyen alkalmuk politikai és egyéni szabadságukat követelni".

"Don't cry for me, Argentina"

Egyetlen ország mezőgazdasága sem élt meg olyan radikális átalakítást, mint Argentínáé.

A hetvenes években Argentínának figyelemreméltó életszínvonala volt. Mezőgazdasági rendszere sokoldalú volt, produktív, és főleg kis családi vállalkozásokból állt. Akkoriban az argentin marhahús

olyan jó minőségű volt, hogy versenyre kelt a texasival. A gazdagon termő földeken a farmok oly nagy többlettermést értek el, hogy az jóval meghaladta a hazai élelmiszerszükségletet. A mezőgazdaság nem igényelt állami támogatást, a farmerek adósságai pedig elenyészőek voltak. Mindez megváltozott a 80-as évek adósságválsága következtében.

1989-ben Carlos Menem elnökkel, idősb George Bush elnök és David Rockefeller közeli barátjával, az ország gazdasági tönkretételének újabb fázisához érkezett, amelynek lefolyásához hasonlót John Perkins írt le igen szemléletesen "Egy gazdasági bérgyilkos vallomásai" című könyvében. Azzal az indokkal, hogy az adósság megfizetéséhez szükség van a GMO-szójabab-kivitelre, Menem Argentína mezőgazdaságát exportot szolgáló új monokultúrává alakította.

1991-ben Argentína titkos kísérleti területté változott, ahol géntechnikailag átalakított növények mezőgazdasági termelésben való hasznosíthatóságát vizsgálták. Menem egy Biotechnológiai Tanácsadó Bizottságot hozott létre, hogy felülvizyázza a géntekezelt kukorica-, napraforgó-, gyapot-, búza- és főleg szójabab fajták szántóföldi kikísérletezésére szóló licencek kiadását. Arról, hogy ezek a GMO-növények vajon biztonságosak-e, sem a kormány, sem pedig a bizottság nem kezdeményezett nyilvános vitát. Egyébként géntekezelt növényeket addig sehol nem termesztettek ilyen mennyiségben. A Biotechnológia Bizottság találkozóit titkosak voltak, kutatási eredményeiket soha nem hozták nyilvánosságra. Külföldi transznacionális GMO-konszernek megbízásából tevékenykedtek. Nem meglepő, hogy a bizottság tagjait végül a Monsanto, a Syngenta és a Dow AgroSciences alkalmazta. 1996-ban Menem licencet adott a St. Louis-i Monsanto konszernnek, amely a génmanipulált szójababnak, ennek a világ mezőgazdasága számára stratégiaileg fontos takarmánynak a legnagyobb előállítója.

Miután a GMO-szójabab-vetőmagot 1996-ban bevezették az argentin mezőgazdaságba, nagy külföldi cégek, mint a Cargill, a külföldi biztosító társaságok és konszernek, például a Seaboard Corp.

megkezdték az ettől kezdve (dollarban kifejezett értékben) potom áron kapható argentin termőföld tömeges felvásárlását. Argentína földjét a vetőmag óriási ipari termelőhelyévé alakították át.

A gazdasági válság következtében a bankok a legjobb termőföldek hektárjainak millióit bocsátották árverésre. Az egyedüli vásárlók, akik dollárt tudtak befektetni, külföldi társaságok vagy magánszemélyek voltak. A kisbirtokosoknak filléreket ajánlottak fel a földjükért; ha visszautasították, gyakran megfélemlítéssel vagy karhatalommal üzték el őket. 2001-ben az Adeco Agropecuria nevű argentinai vagyongézelő társasága (holding company) révén Soros György New York-i milliárdos, hedgefond-spekuláns volt a legnagyobb földbirtokos Argentínában.

A profit növelése céljából kansas mintára úgy készítettek elő hatalmas földterületeket, hogy az óriási mezőgazdasági gépeket a nap mind a huszonnégy órájában üzemeltetni tudják. A berendezést gyakran GPS-műholdak (Global Positioning System) segítségével távirányították úgy, hogy a földművesnek egyetlen egyszer sem kellett a traktort vezetnie. A termelő családi gazdaságok alapján működő hajdani mezőgazdasági rendszert visszavetették egy újfeudális állapotba, melyben egy maroknyi latifundista stílusú, nagyhatalmú, reakciós, gazdag nagybirtokos uralkodik.

A géntekezelt szója forradalma tíz év alatt teljesen átalakította Argentínában a mezőgazdaságot. A 70-es években a szójabab semmilyen lényeges szerepet nem játszott az országban. 2004-ben, Monsanto nyolc ottani éve után, több mint 14 millió hektáron termesztették a géntekezelt szójababot. Hatalmas gépekkel irtották ki az erdőket. A mezőgazdasági sokféleség a legrövidebb időn belül egy monokultúrának adta át a helyét.

Több mint egy évszázadon át az argentin szántóföldek, mindenekelőtt a pampák, kiterjedt kukorica- és búzatáblákból álltak, közöttük zöld legelőkkel, amelyeken marhacsordák legeltek. A talaj minőségének megőrzése érdekében a földművesek vetésforgót alkalmaztak, a gabonatermesztés után hagyták, hogy a föld füvet hajtszon a marhák számára. A szójababtermesztéssel az ország monokultúrává változott, és mivel a szójabab fontos tápanyagokat von ki a talajból, a növények mind több műtrágyát igényelnek a Monsanto-tól. A nagy hús- és tejtermelő gulyákat, amelyek évtizedeken át szabadon kóboroltak a legelőkön, most az Egyesült Államokban szokásos módon, szűk tömegtakarmányozott parcellákon karámokban tartják, hogy több helyet teremtsenek a jövedelmezőbb szójabab számára. Walter Pengue argentin agrárökológus, a géntekezelt szójabab hatásainak szakértője, a várható helyzetről ezt mondta: "Ha ezt így folytatjuk, ez a föld talán már ötven év múlva egyáltalán semmit nem fog teremni."

A szójabab már 2004-ben az összes argentinai megművelt területeknek csaknem felét, 48%-át foglalta

el, és ennek 97%-a Monsanto-féle génmanipulált szójabab volt. A tejtermelő szarvasmarhát tenyésztők száma 1988 és 2003 között a felére csökkent. Először történt, hogy tejet kellett importálni - meglehetősen magas áron Uruguayból. Mivel a szójababtermesztés százezreket űzött el a földjükről, a szegénység és a hiányos táplálkozás gyorsan terjedt.

Argentína 1970-ben még a világ legmagasabb életszínvonalú országai közé tartozott. Akkor a lakosságnak mintegy öt százaléka élt a szegénységi szint alatt. A szegények aránya 1998-ban elérte a 30%-ot, 2001-ben pedig már 51 % volt.

Az Argentínában régebben teljesen ismeretlen alutápláltság a becslések szerint 2003-ban a 37 milliós összlakosságnak már 11-17%-át érintette. Az államháztartás hiányaiból eredő mélyreható nemzetgazdasági válságok közepette az argentinoknak be kellett látniuk, hogy többé nem képesek a megélhetésüket - úgy, mint régebben - egy kis földdarabon biztosítani. Az ország földjét óriási szójatáblák borítják, amelyek az élethez szükséges gabonafélék termesztését megakadályozzák. A feudális nagybirtokosok tevékenységüket az erdők tömeges letarolásával kezdték, hogy a tömegméretű szójatermelés számára helyet biztosítsanak. A földművelő közösségekkel egyszer csak közölték, hogy a földjük már valaki másnak a tulajdona. Ha vonakodtak önként távozni, fegyveres csoportok elrabolták a marháikat, felgyújtották a gabonájukat, és még további erőszakoskodással fenyegették meg őket. Néhány esztendő alatt több mint 300 000 kisbirtokost és farmert űztek el a földjükről.

Miután a GMO-szójabab-forradalom tönkretette a hagyományos mezőgazdasági termelést, az argentinok drámai változást tapasztaltak a hozzáférhető élelmiszerek terén. Az új szójabab-monokultúra révén a 2002-es gazdasági válság a lakosságot már reménytelenül kiszolgáltatott helyzetben találta. Mind többen éheztek az országban. A kormány az élelmiszerhiány miatt felkelésektől tartott, és a Monsanto, valamint az óriási szójabab-felvásárlók, mint a Cargill, a Nestlé és a Kraft Foods a "segítségére siettek" ebben a helyzetben. Noha a szójababot állati takarmányként termesztették, az éhezőknek jótékonykodva szójából készült ételeket osztottak, hogy előmozdítsák a nagyobb szójababfogyasztást.

Vidéken a szójabab-monokultúra következményei még szörnyebbek voltak. A hagyományos földművelő közösségeket az óriási új szójababültetvények közelében súlyosan érintette a glifozátnak, a Monsanto Roundup Ready néven használt gyomirtó szerének repülőgépről való szórása. A Lom Senes-i földműveseknek, akik ott a saját szükségletükre különböző zöldségeket termesztettek, egész termése elpusztult, miután a szomszédos területeket Roundup Readyvel bepermetezték. Ez a szer minden növényt megöl, kivéve a különleges, génmanipulált Monsanto-növényeket, amelyek "gyomirtószer-rezisztensek".

Egy 2003-ban készült tanulmány kimutatta, hogy a permetezés hatása nem korlátozódik a termések elpusztítására. Az ott élőknek megdöglöttek a tyúkjaik, és más állataik is károsodtak, különösképp a lovak. A kiszórt gyomirtószer az embereknél súlyos rosszulletet, hasmenést, hányást és bőrkisebenedést okoz. Egyes jelentések GMO-szójaföldek közelében fejlődési rendellenességekkel született állatokról szólnak. Torzan fejlődött banánról és édesburgonyáról, hirtelen elpusztult halakkal teli tavakról is hallani. Földműves családok jelentik, hogy gyermekeik testén a közeli szójaföldek permetezése után különös foltokat találnak.

Egy spermaölő kukoricával teli üvegház

Egy Epicyte nevű kis biotechnológiai magáncég 2001 szeptemberében San Diegóban sajtókonferenciát tartott. Az Epicyte bejelentette, hogy sikeresen kifejlesztettek egy újabb GMO-gabonát - a fogamzásgátló kukoricát. Ehhez egy ritka sajátossággal, az immunális terméketlenséggel bíró nők szervezetéből antitesteket nyertek ki. Ezt követően izolálták a terméketlenségért felelős antitestek létrehozásában illetékes gént, és a géntechnika segítségével beépítették a közönséges kukoricába.

"Van egy üvegházunk tele kukoricával, amely spermiumok elleni antitesteket termel" - büszkélkedett Mitch Hein, az Epicyte elnöke.

Az Epicyte éppen akkor kötött kutatási és licencegyezményt a Dow Chemical nevű géntechnológiai óriáscéggel, amely hajdan a vietnami háborúban alkalmazott Agent Orange lombtalanító szert gyártotta, és egyike a három génmanipulált vetőmagot termelő agrobusiness-óriásnak az Egyesült Államokban. Ennek a joint-venture-nek az a célja - ismertették -, hogy a gabonafélék

génmanipulálásának területén az Epicyte technológiai áttörését egyesítsék a Dow AgroScience erejével. Az Epicyte a Syngentával, a GMO-vetőmagvak területének svájci óriásával is együttműködésre lépett. 2002 októberében a CBS-News hírül adta, hogy az Egyesült Államok mezőgazdasági minisztériuma is országszerte finanszírozott szántóföldi kísérleteket különböző növényekkel, amelyekből a gyógyszerészetben felhasználható anyagok nyerhetők, köztük az Epicyte spermaölő gabona-technológiájával is. Az Epicyte úgy mutatta be spermaölő kukoricáját, mint hozzájárulást a világ "túlnépesedése" problémájának megoldásához. Feltételezhető, mondták, hogy azt már 2006-tól vagy 2007-től a kereskedelemben is forgalmazni fogják.

A sajtóértekezlet után az Epicyte "frontáttöréséről" többé nem esett szó. Magát a céget 2004 májusában átvette egy pittsburghi (Észak-Karolina) biotechnikai magántársaság. Az Epicyte Pharmaceutical céget megvásárolta a Biorex. A tömegkommunikációban többet nem lehetett hallani a spermaölő kukorica kifejlesztéséről. A téma eltűnt a színről.

Jól értesült körökből azonban kiszivárgott, hogy a kutatás titkos alapokon tovább folyik, mivel a kukorica, amelynek a fogyasztása a férfiak spermáját terméketlenné teszi, robbanékony politikai jelentőséggel bírhat. A mexikói farmerek egyszer már fellázadtak a génmanipulált kukoricának Oaxacában, Mexikó kukoricatermelő kincseskamrájában történt tiltott forgalomba hozatala miatt. El lehet képzelni, milyen hatása lenne, ha megvizsgálnák a kukoricát, a legtöbb mexikói fő táplálékát, és kiderülne, hogy az Epicyte fogamzásgátló antitestjeit tartalmazza. "Kér az úr egy fogamzásgátló kukoricacsövet, vagy esetleg egy gyilkostortillát?" Vagy még egy tál kukoricapelyhet?

A terminátor-öngyilkos vetőmagtól a fogamzásgátló hatású génmanipulált kukoricáig jutás hamarosan világossá tette, hogy az Egyesült Államok nagyhatalmú elitkörei, elkötelezett neomalthusiánusok, miért választották elsődleges stratégiai céljukként a génmanipulált növényeknek a világ élelmezési láncába való bevezetését. Ezt az elitet nemcsak a Rockefeller és a Ford Foundation, valamint más, Amerika leggazdagabb családjainak magánvagyonával összefonódott alapítványok alkotják. Ide tartoznak az Egyesült Államok Külügyminisztériuma, a Nemzetbiztonsági Tanács, az USA Mezőgazdasági Minisztériuma, továbbá a Nemzetközi Pénzügyi Alap (IMF), a Világbank és az Egyesült Államok hivatalainak - beleértve az Egészségügyi Világszervezetet (WHO) és az Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetet (FAO) - vezető körei is.

A népesség csökkentése és a génmanipulált növények ugyanannak az átfogó stratégiának részei: drasztikusan redukálni a világ lakosságát. Némelyek, mindenekelőtt a katolikus egyházhoz és annak vonzásköréhez tartozó emberek, valamint az Egyesült Államok és más országok kisebbségi szervezetei elég bátrak voltak ahhoz, hogy a folyamatot annak nevezzék, ami valójában: genocídiumnak, amelynek során tudatosan megtervezett eljárással, a "világot fenyegető éhség problémája megoldásának" nevében, egész népcsoportokat módszeresen kiirtanak.

A génmanipulált vetőmagvak globális elterjesztésének az Egyesült Államok és Anglia kormányai részéről történő támogatása valójában a Rockefeller Alapítvány 1930-as évek óta érvényes politikájának a folytatása. Akkoriban a nácik eugenikai kutatásait finanszírozták: a népességszám tömeges és olcsó csökkentése - fajtisztaság az eugenika révén.

Winston Churchill, a gonosz rasszista, 1925-ben helyeslően nyilatkozott a biológiai hadviselés lehetőségéről. "Ragályok, melyeket módszeresen bevetnek, és célzottan emberekre és állatokra irányítanak [...], lizstharma a növények elpusztítására. Lépfene (anthrax) a lovak és a marhák megölésére [...]" - írta. Ted Turner, CNN-alapító, milliárdos, akinek az ENSZ-alapítványa a "népességszabályozás" céljaira egymilliárd dollárt adományozott, 1996-ban azt fejtegette, hogy a világ eszményi állapota az lenne, ha nem lagná 225 milliónál több ember. Ez a gondolkodásmódja a túlságosan gazdag, hatalommal bíró és paranoid embereknek, akik sajnos óriási befolyást gyakorolnak a normális világra.

A Sunshine Project (Napfény Tervezet), a biológiai fegyverek és a genetikai manipuláció leleplezésére irányuló kritikai szellemű kutatási terv arról adott hírt, hogy "az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Oroszország és Németország kutatói olyan genetikailag manipulált biológiai hadi hatóanyagok fölött rendelkeznek, amelyek új halálos válfajokat hoznak létre [...]. A génmanipulációt a klasszikus biofegyverek arzenáljának bővítésére lehet használni [...]." Az 1980-as években, amikor a Rockefeller Alapítvány a génmanipulált rizs létrehozására irányuló, a génmanipuláció kezdetét jelző nagy projektjét beindította, az amerikai Pentagon észrevétlenül a biotechnológia katonai alkalmazásával kezdett foglalkozni.

2001-ben a Bush-adminisztráció a génmanipulált spermaölő kukorica és a génforradalom más fejleményeivel kapcsolatban jellemző módon megtagadta a biofegyverek kifejlesztése nemzetközi tilalmának elfogadását. Jogilag kötelező biofegyver-megegyezésről lett volna szó, de az Egyesült Államok vonakodása a nemzetközi megbeszéléseket zátonyra futtatta. 2004-ben a British Medical Association (a Brit Orvosok Szövetsége) egyik tanulmánya, miközben a "genetikai haditechnológia" területén tett haladásra hívta fel a figyelmet, arra a következtetésre jutott, hogy a világot csak néhány év választja el "borzalmas biofegyverek létrehozásától, amelyek képesek lesznek csak azokat az embereket megölni, akik egy bizonyos etnikai csoporthoz tartoznak".

"Hajlamosak vagyunk azt mondani, hogy józan esze birtokában ezeket senki soha nem használná fel", jegyezte meg Steven Block professzor, a Stanford Egyetem biofizikusa, egy férfi, akinek többéves tapasztalata van a Pentagon és a kormány titkos biológiai kutatásairól. "De - tette hozzá - nem mindenki bír józan ésszel [...]." Egy világban, amelyben élelmiszer-biztonságunk révén az élet és halál fölötti ellenőrzést négy magántársaság tartja a kezében, békében élni lehetetlen.

Zeit Frage 2005. október 31.

www.zeit-fragen.ch/ARCHIV/ZF_135a/INDEX.HTM

Fordította: Tóth Károly Antal